

Sygn. akt X GC 739/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 listopada 2016 r. r.

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie Wydział X Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Joanna Stelmasik
Protokolant:	Stażysta Szymon Wójcik

po rozpoznaniu w dniu 17 listopada 2016 r. r.

na rozprawie

w sprawie z powództwa A. Ł.

przeciwko (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

I. oddała powództwo

II. zasądza od powoda A. Ł. na rzecz pozwanej (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 4 817,00 zł (cztery tysiące osiemnaście złotych) tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt X GC 739/16

UZASADNIENIE

W dniu 18 lutego 2016 roku powód A. Ł. wniósł do Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie pozew przeciwko (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W. o zapłatę kwoty 25 000 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 31 marca 2009 roku oraz kosztów postępowania.

Uzasadniając żądanie pozwu powód wskazał, że w dniu 26 lutego 2016 roku doszło do zdarzenia komunikacyjnego w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd, którego użytkownikiem na mocy zawartej umowy leasingu był powód. Powód wskazał, że w dniu zdarzenia właściciel pojazdu posiadał zawartą z pozwanym umowę dobrowolnego ubezpieczenia AC. W związku z powstałymi uszkodzeniami, które wchodziły w zakres dobrowolnego ubezpieczenia powód dokonał zgłoszenia szkody. Powód wskazał, że pozwana dokonała oględzin pojazdu i ustaliła wartość pojazdu w stanie nieuszkodzonym oraz koszt naprawy, jednak odmówiła przyjęcia na siebie odpowiedzialności za przedmiotowe zdarzenie, a tym samym wypłaty powodowi należnego odszkodowania. W wyniku wniesionego przez powoda odwołania pozwana przyjęła swoją odpowiedzialność wypłacając poszkodowanemu kwotę 22.059, 16 zł. Powód wskazał, że również w dniu 29 grudnia 2009 roku powstała w pojeździe szkoda, która natomiast została w całości naprawiona, zaś pozwany bezzasadnie nie uwzględnił wszystkich elementów, które należało poddać naprawie.

W odpowiedzi na pozew z dnia 19 maja 2016 roku pozwana wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania. W pierwszej kolejności pozwana podniosła zarzut przedawnienia roszczenia

wskazując, że wypłaciła odszkodowanie w dniu 20 września 2009 roku, natomiast pozew wniesiony został w dniu 18 lutego 2016 roku. Podniosła, że nawet gdyby przyjąć, że powód złożył w dniu 28 sierpnia 2012 roku wniosek o zawezwanie do próby ugodowej to został on złożony po upływie 3 lat od wypłaty odszkodowania. Ponadto wskazała, że od momentu wniesienia powyższego wniosku do wniesienia pozwu upłynęły 3 lata. Z ostrożności procesowej pozwana wskazała, że w związku z powstałymi wątpliwościami w toku postępowania likwidacyjnego zleciła wykonanie rzeczoznawcy opinii w zakresie możliwości wystąpienia szkody we wskazywanych przez powoda okolicznościach. Podała, że rzeczoznawca ustalił, iż uszkodzenie silnika skutkujące zatarciem silnika spowodowane było efektem podjęcia próby kontynuowania jazdy pomimo sygnalizacji przez system pojazdu zbyt niskiego ciśnienia oleju w układzie smarowania silnika, które to uszkodzenie jest wynikiem również wcześniejszych szkód. Ponadto, pozwana zakwestionowała wysokość dochodzonego roszczenia. W tym zakresie pozwana powołała się na treść OWU zgodnie z którymi uwzględniane są koszty naprawy uszkodzeń pojazdów naprawy lub protokoły szkody sporządzonych przez (...) SA lub wykonanych na jego zlecenie.

W piśmie 25 lipca 2016 roku powód wskazał, że podniesiony przez pozwaną zarzut przedawnienia jest niezasadny. Powód zwrócił uwagę, że bieg przedawnienia rozpoczyna się na nowo od dnia, w którym zgłaszający roszczenie lub zdarzenie otrzymał na piśmie oświadczenie ubezpieczyciela o przyznaniu lub odmowie świadczenia, co wskazuje, że ubezpieczyciel jest obowiązany doręczyć ubezpieczonemu to oświadczenie. Ubezpieczyciel powinien więc udowodnić czy i w jakim dniu doręczył poszkodowanemu pierwotną decyzję jak i decyzję wydaną na skutek wniesionego odwołania. Powód zaprzeczył, aby otrzymał przedmiotową decyzję w dacie jej wydania. Powód podniósł, że bieg terminu przedawnienia przerywa się wraz z wniesieniem do właściwego sądu wniosku o zawezwanie do próby ugodowej, zaś przedawnienie biegnie na nowo dopiero od stwierdzenia przez ten sąd, że do ugody nie doszło. W związku z powyższym, powód podniósł, że posiedzenie odbyło się w dniu 19 lutego 2013 roku, natomiast pozew wniesiony został w dniu 18 lutego 2016 roku. W dalszej części uzasadnienia powód zaznaczył, iż pozwana uznała w toku postępowania swoją odpowiedzialność za zdarzenie szkodowe z dnia 26 lutego 2009 roku co do zasady i wypłaciła odszkodowanie, więc postępowanie dotyczy nie zasady odpowiedzialności, lecz wysokości należnego odszkodowania.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w J. oraz A. Ł. łączyła z (...) spółką akcyjną w W. umowa ubezpieczenia AC z okresem ubezpieczenia 29 lutego 2008 roku do dnia 28 lutego 2009 roku. Przedmiotem umowy był pojazd marki R. o numerze rejestracyjnym (...). Suma ubezpieczenia określona została jako: bez VAT, w całości.

Zgodnie z § 6 Ogólnych Warunków Umowy ubezpieczeniem mogły być objęte szkody w pojeździe lub jego wyposażeniu polegające między innymi na uszkodzeniu pojazdu w związku z ruchem i postojem wskutek nagłego działania siły mechanicznej w chwili zetknięcia pojazdu z innym pojazdem, osobami, zwierzętami lub przedmiotami pochodzącymi z zewnątrz pojazdu (pkt 1 lit. a § 6 OWU).

W razie powstania szkody (...) spółka akcyjna ustala odszkodowanie zgodnie z zawartą umową ubezpieczenia (§ 21 ust. 1). W razie uszkodzenia pojazdu uwzględniane są koszty naprawy uszkodzeń pojazdu wyłącznie w zakresie określonym w kalkulacji kosztów naprawy lub protokoły szkody sporządzonych przez (...) spółki akcyjnej lub wykonanych na jego zlecenie (§ 21 ust. 6).

Wycena kosztów naprawy pojazdu dokonywana jest z uwzględnieniem cen i usług części zamiennych stosowanych w Rzeczypospolitej Polskiej w dniu ustalenia odszkodowania (§ 22 ust. 1 OWU). Jeżeli w umowie ubezpieczenia przyjęto wariant (...) ustalenie odszkodowania następuje na podstawie wyceny sporządzonej przez (...) spółki akcyjnej według zasad zawartych w systemie A. lub E. bez podatku VAT, z zastosowaniem: norm czasowych operacji naprawczych określonych przez producenta pojazdu, stawki za roboczogodzinę ustalonej przez (...) spółkę akcyjną w oparciu o średnie ceny usług na terenie działalności jednostki organizacyjnej (...) spółki akcyjnej likwidującej szkodę, cen części zamiennych i materiałów zawartych w wyżej wymienionych systemach, cen części zamiennych (zespołów) zakwalifikowanych do wymiany, pochodzących z baz producentów i oficjalnych importerów

pojazdów, które pomniejsza się w zależności od okresu eksploatacji pojazdu według wskazanych w OWU wskaźników procentowych (§ 22 ust. 2 OWU).

Odszkodowanie wypłacane jest właścicielowi pojazdu (§ 26 OWU). (...) spółka akcyjna wypłaca odszkodowanie w terminie trzydziestu dni, licząc od dnia otrzymania zawiadomienia o wypadku ubezpieczeniowym (§ 28 ust. 1 OWU).

Dowód:

- Polisa k. 7,
- Potwierdzenie pokrycia ubezpieczeniowego k. 8,
- OWU k. 70-80,
- Dokumenty z akt szkody k. 122,
- Przesłuchanie powoda A. Ł. k. 129.

W dniu 29 grudnia 2008 roku doszło do zdarzenia komunikacyjnego w wyniku którego doszło do uszkodzenia pojazdu marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...).

W dniu 7 stycznia 2009 roku przeprowadzone zostały oględziny pojazdu, na podstawie których sporządzono kalkulacje naprawy ustalając jej koszt na kwotę 19 469, 13 zł (15 958, 30 zł netto).

Pismem z dnia 16 stycznia 2009 roku (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. zawiadomiła o przyznaniu odszkodowania w kwocie 15.958, 30 zł, którego wypłata podlegała pomniejszeniu o należne składki – 3.910 zł.

Dowód:

- Kalkulacja naprawy k. 81-88,
- Rozliczenie szkody w pojeździe k. 88v,
- Informacja (...) k. 89-92,
- (...) zgłoszenia szkody z dnia 29 grudnia 2008 r k. 92v-94,
- (...) k. 95v-97,
- Przesłuchanie powoda A. Ł. k. 129.

W dniu 26 lutego 2009 roku doszło do zdarzenia komunikacyjnego w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...) należący do (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w J.. Użytkownikiem pojazdu był A. Ł..

Szkoda została zgłoszona (...) spółce akcyjnej w W. i zarejestrowana pod numerem (...).

Dowód:

- Zgłoszenie szkody k. 9-11,
- Dokumentacja zdjęciowa k. 31-36,
- Przesłuchanie powoda A. Ł. k. 129.

W dniu 3 marca 2009 roku (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. sporządziła wycenę, zgodnie z którą wartość rynkowa pojazdu wynosiła 92 700 zł. Pismem z dnia 4 marca 2009 roku pozwany zakład ubezpieczeń poinformował (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w J. o zgłoszeniu szkody oraz, że przewidywalny koszt naprawy wynosi 31.390, 37 zł.

Pismem z dnia 4 marca 2009 roku zakład ubezpieczeń poinformował również o zasadach kalkulacji kosztów naprawy pojazdu w ubezpieczeniu autocasco.

W dniu 12 marca 2009 roku (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. sporządziła kalkulację naprawy, zgodnie z którym koszt naprawy pojazdu wynosił 45.093, 38 zł.

Dowód:

- Wycena k. 12,
- Kalkulacja k. 13-16,
- Pismo (...) k. 17

W dniu 2 kwietnia 2009 roku oraz 3 kwietnia 2009 roku sporządzone zostały na zlecenie (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. opinie techniczne rzeczoznawcy techniki samochodowej i ruchu drogowego. W opinii tej wskazano, że do uszkodzenia opony koła przedniego prawego ciągnika samochodowego R. (...) o numerze rejestracyjnym (...) nie miało charakteru uszkodzenia nagłego, a ubytek powietrza następował stopniowo. Rzeczoznawca ustalił także, że do uszkodzenia miski olejowej oraz innych elementów podwozia oraz kabiny przedmiotowego pojazdu doszło w wyniku uderzenia w twarde przedmiot lub przedmioty, a uszkodzenia skutkujące zatarciem silnika pojazdu są w tym przypadku efektem podjęcia kontynuowania jazdy pomimo sygnalizacji przez system pojazdu zbyt niskiego ciśnienia oleju w układzie smarowania silnika.

We wnioskach opinii technicznej z 3 kwietnia 2009 roku rzeczoznawca zawarł twierdzenie, że uszkodzenia pojazdu zgłaszane jako mające powstać w dniu 26 lutego 2009 roku nie powstały w podanych przez poszkodowanego okolicznościach oraz miejscu i są wynikiem wcześniejszych szkód, w tym i szkody z dnia 29 grudnia 2008 roku.

Dowód:

- Opinie techniczne k. 59-6,
- Dokumenty z akt szkody k.122.

Pismem z dnia 16 czerwca 2009 roku A. Ł. wniósł o ponowne rozpatrzenie sprawy w związku z decyzją (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. z dnia 6 maja 2009 roku o odmowie wypłaty odszkodowania.

Pismem z dnia 20 lipca 2009 roku (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. poinformowała o uchyleniu decyzji i przesłaniu akt do jednostki celem ponownego rozpatrzenia zgłaszanych roszczeń.

W dniu 19 sierpnia 2009 roku sporządzona została kalkulacja naprawy zgodnie z którą koszt ten zamknął się w kwocie 22.059, 16 zł netto.

Pismem z dnia 20 sierpnia 2009 roku (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. zawiadomiła o wypłacie odszkodowania z dobrowolnego ubezpieczenia autocasco w związku ze zdarzeniem z dnia 26 lutego 2009 roku w kwocie 22.059, 16 zł.

W tym samym dniu zakład ubezpieczeń przelał na rachunek bankowy należący do A. Ł. kwotę 22.059, 16 zł.

Następnie, pismem z dnia 25 sierpnia 2009 roku pozwany zakład ubezpieczeń poinformował, że po ponownej analizie zgromadzonej w sprawie dokumentacji postanowiono o przyznaniu odszkodowania nie uznając jednak w części

elementów uszkodzonych w poprzedniej szkodzie, które nie zostały wymienione na nowe jak również nie zostały naprawione.

W piśmie z dnia 9 września 2009 roku A. Ł. wniósł o weryfikację stanowiska w przedmiocie pomniejszenia wysokości odszkodowania z tytułu zarzutu braku naprawy części elementów uszkodzonych w poprzedniej szkodzie. Do pisma dołączone zostało zaświadczenie o przeprowadzonym badaniu technicznym pojazdu, zgodnie z którym miało ono miejsce w dniu 20 stycznia 2009 roku.

Pismem z dnia 21 września 2009 roku (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. poinformowała o braku podstaw do zmiany stanowiska w przedmiotowej sprawie w zakresie uznanych kwalifikacji uszkodzeń pojazdu.

Dowód:

- Pismo poszkodowanego k. 18, 29
- Kalkulacja naprawy k. 25-27,
- Lista wypłat odszkodowań k. 58,
- Pismo (...) k. 19-20, 21, 22, 23, 24, 28, 30,
- Dokumenty z akt szkody k. 122,
- Dokumenty z akt o zawiązanie do próby ugodowej Sądu Rejonowego dla m.st W. w W. sygn. akt VIII GCo 723/12 k.120.

W dniu 13 października 2009 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (działająca jako cedent) zawarła z A. Ł. (działającym jako cesjonariusz) umowę cesji wierzytelności przysługującej cedentowi wobec (...) spółki akcyjnej z tytułu szkody nr (...).

Dowód:

- Umowa cesji k. 39.

W dniu 26 września 2012 roku A. Ł. wniósł do Sądu Rejonowego dla miasta stołecznego Warszawy wniosek o przeprowadzenie postępowania pojednawczego, gdzie jako uczestnika wskazał (...) spółkę akcyjną z siedzibą w W.. Wniosek dotyczył odszkodowania w związku z szkodą w pojeździe marki R. o numerze rejestracyjnym (...) z dnia 26 lutego 2009 roku.

W dniu 19 lutego 2013 roku w sprawie o sygnaturze akt VIII GCo 723/12 odbyło się posiedzenie jawne, na którym stwierdzono, iż z uwagi na niestawiennictwo uczestnika nie doszło do zawarcia ugody.

Dowód:

- Wniosek o zawiązanie do próby ugodowej k. 37-38,
- dokumenty z akt o zawiązanie do próby ugodowej Sądu Rejonowego dla m.st W. w W. sygn. akt VIII GCo 723/12 k.120.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo okazało się nieuzasadnione.

Wstępnie wskazać należy, że powód zasadności powództwa upatrywał w zawartej umowie dobrowolnego ubezpieczenia AC pomiędzy właścicielem pojazdu – (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w

J. a pozwanym zakładem ubezpieczeń. Powód – A. Ł. na podstawie zawartej z właścicielem umowy leasingu był użytkownikiem pojazdu R. o numerze rejestracyjnym (...), będącego przedmiotem ubezpieczenia. Zwrócić należy uwagę, że w dokumencie polisy (k. 7) A. Ł. wskazany został jako posiadacz pojazdu, natomiast z potwierdzenia pokrycia ubezpieczeniowego (k.8) wynika, że powód posiadał zarejestrowaną umowę w zakresie AC pojazdów mechanicznych dotyczącą tego właśnie pojazdu. Z treści warunków ogólnych umowy AC wynikało jednak, że odszkodowanie wypłacane jest właścicielowi pojazdu. W związku z powyższym w dniu 13 października 2013 roku powód zawarł z właścicielem pojazdu umowę cesji wierzytelności – prawa do odszkodowania przysługującego cedentowi względem pozwanego zakładu ubezpieczeń w związku z szkodą z dnia 26 lutego 2009 roku (zarejestrowaną pod nr (...)).

Zgodnie z treścią art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. § 2 tego artykułu stanowi, iż wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. W wyniku przelewu przechodzi na nabywcę ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który w ten sposób zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego jaki go wiązał z dłużnikiem. Przedmiotem przelewu jest wierzytelność tj. prawo podmiotowe wierzyciela do żądania od dłużnika świadczenia (art. 353 k.c.).

W konsekwencji legitymacja czynna powoda do występowania w sprawie nie budziła wątpliwości Sądu, nie była także kwestionowana przez pozwaną.

Podstawę prawną żądania pozwu stanowi natomiast art. 805 k.c. zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę.

Na wstępie, należy wskazać, że umowa ubezpieczenia w opcji autocasco, jest ubezpieczeniem dobrowolnym i przepisy kodeksu cywilnego ani ustawy ubezpieczeniowej nie regulują szczegółowo całokształtu kwestii związanych z ubezpieczeniem w każdym z jego rodzajów, w związku z czym szczegółowe postanowienia dotyczące konkretnego ubezpieczenia ustalane są w ogólnych warunkach ubezpieczenia, które precyzują zakres odszkodowania. Ogólne warunki ubezpieczenia, opracowywane przez zakłady ubezpieczeń, a stosowane jako wzorce umów w rozumieniu art. 384 i nast. k.c. odgrywają istotną rolę, stanowiąc bowiem integralną część umowy wiążą drugą stronę, jeżeli zostaną jej doręczone przed zawarciem umowy. Wzorzec taki kreowany jest przez stronę umowy, należy więc uznać, że zawiera postanowienia umowne. Uregulowanie szczegółowych zasad odpowiedzialności w OWU jest ogólnie przyjętą praktyką i stanowi wyraz tzw. zasady swobody umów, która pozwala podmiotom kształtować stosunki cywilnoprawne mocą własnych decyzji, w ramach autonomii woli. Należy podkreślić, że o ile bezwzględnie obowiązujące przepisy nie regulują określonych praw i obowiązków, strony mają, w granicach wynikających z art. 353¹ k.c., swobodę ułożenia stosunku prawnego. Strony umowy ubezpieczenia autocasco mogą zatem wprowadzić do treści stosunku umownego środki prawne służące ochronie uprawnionego interesu ubezpieczyciela (wyrok SN z dnia 8 kwietnia 2003r. IV CKN 53/01). Istotnym jest, że ubezpieczyciel na podstawie tej umowy zobowiązany jest do udzielenia ochrony ubezpieczeniowej i ewentualnej wypłaty świadczenia tylko w takim zakresie i pod takimi warunkami, na jakie umówiły się strony w umowie oraz ogólnych warunkach ubezpieczenia.

Pozwana kwestionując żądanie pozwu podniosła zarzut przedawnienia roszczenia. W pierwszej kolejności wskazała, że wypłaciła odszkodowanie w dniu 20 sierpnia 2009 roku, natomiast pozew został wniesiony po 7 latach. Ponadto, wskazała, że nawet gdyby przyjąć, że powód złożył w dniu 28 września 2012 roku wniosek o zawezwanie do próby ugodowej, to został on złożony po upływie trzech lat od wypłaty odszkodowania. Dodatkowo, pozwana podniosła, że pozew został złożony w dniu 23 lutego 2016 roku, a więc od daty przerwania biegu przedawnienia w związku ze złożeniem wniosku o zawezwanie do próby ugodowej minęły 3 lata. Jedynie z ostrożności procesowej pozwana wskazała na brak podstaw do objęcia zdarzenia ochroną ubezpieczeniową oraz zakwestionowała wysokość dochodzonego roszczenia.

Odnosząc się do zarzutów i twierdzeń zgłoszonych przez pozwaną w celu uwolnienia się od odpowiedzialności Sąd w pierwszej kolejności ocenił podniesiony zarzut przedawnienia. Uznanie bowiem tego zarzutu za zasadny skutkowałoby już z tego powodu oddaleniem powództwa, gdyż roszczenie przedawnione – wobec skorzystania przez pozwaną z uprawnienia do uchylenia się od jego zaspokojenia – nie może być skutecznie dochodzone, co dotyczy nie tylko roszczenia głównego, ale i odsetek za opóźnienie (por. uchwała Sądu Najwyższego z 10 listopada 1995 r., III CZP 156/95, OSNC 3/96, poz. 31).

W zakresie przedawnienia roszczeń z umowy ubezpieczenia podstawę prawną stanowi art. 819 k.c. zgodnie z którym roszczenia te przedawniają się z upływem lat trzech (§ 1).

W świetle art. 819 § 4 k.c. bieg przedawnienia roszczenia o świadczenie ubezpieczyciela przerywa się przez zgłoszenie ubezpieczycielowi tego roszczenia lub przez zgłoszenie zdarzenia objętego ubezpieczeniem. Bieg przedawnienia rozpoczyna się na nowo od dnia, w którym zgłaszający roszczenie otrzymał na piśmie oświadczenie ubezpieczyciela o przyznaniu lub odmowie świadczenia.

W okolicznościach sprawy nie budziło wątpliwości, że bieg przedawnienia roszczenia o zapłatę odszkodowania w związku z szkodą z dnia 26 lutego 2009 roku został przerwany poprzez zgłoszenie zdarzenia objętego ubezpieczeniem. W wyniku zawiadomienia o szkodzie, pozwana przeprowadziła bowiem postępowanie likwidacyjne i ostatecznie wypłaciła ustaloną przez siebie kwotę odszkodowania.

W tym miejscu wskazać należy, że art. 819 § 4 k.c. nie zawiera żadnego sformułowania z którego można byłoby wywieść wniosek o braku możliwości wielokrotnego przerywania biegu przedawnienia w sposób przewidziany w tym przepisie. Skutek w postaci przerywania biegu przedawnienia następuje więc z każdorazowym zgłoszeniem szkody przez poszkodowanego. Należałoby więc uznać, że także dalsze pisma poszkodowanego w toku postępowania likwidacyjnego – takie jak wezwania do zapłaty, rodzą skutek w postaci przerywania biegu przedawnienia.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy zauważyć należy, że bieg przedawnienia był przerywany nie tylko zgłoszeniem przez poszkodowanego szkody niezwłocznie po zdarzeniu szkodowym, ale także pismem z dnia 16 czerwca 2009 roku. Wprawdzie pozwany zakład ubezpieczeń, po wniesieniu przez powoda o ponowne rozpatrzenie sprawy, decyzją z dnia 20 sierpnia 2009 roku przyznał odszkodowanie w kwocie 22.059, 16 zł, jednak powód ponownie nie zgodził się z ustaleniami pozwanej i wniósł, pismem z dnia 9 września 2009 roku o weryfikację stanowiska. Z dokumentacji zgromadzonej w aktach sprawy, w tym z dokumentacji z akt szkody wynika, że ostatnim oświadczeniem ubezpieczyciela w związku z szkodą z dnia 26 lutego 2009 roku było pismo z dnia 21 września 2009 roku w którym poinformował on o braku podstaw do zmiany stanowiska. Z tym też dniem zaczął biec trzyletni termin przedawnienia roszczenia.

W związku z powyższym, biegu przedawnienia nie mogło więc przerwać, wniesienie przez powoda w dniu 26 września 2012 roku wniosku o zawezwanie do próby ugodowej, gdyż z uwagi na upływ 3 letniego terminu, w dniu jego złożenia roszczenie było już przedawnione.

Jedynie marginalnie wskazać należy, że postępowanie pojednawcze wywołane zawezwaniem do próby ugodowej stanowi czynność, o której mowa w art. 123 § 1 pkt 1 k.c., a więc czynność skutkującą przerywaniem biegu przedawnienia. W tym przypadku ponowne rozpoczęcie biegu przedawnienia następuje z chwilą zakończenia postępowania (art. 124 § 2 k.c.).

W rozpoznawanej sprawie postępowanie zakończone zostało w dniu 19 lutego 2012 roku wobec stwierdzenia na posiedzeniu jawnym faktu, iż z uwagi na niestawiennictwo uczestnika nie doszło do zawarcia ugody. Pozew do tutejszego sądu wniesiony został natomiast w dniu 18 lutego 2016 roku.

W kontekście uznania skuteczności podniesionego przez pozwaną zarzutu przedawnienia znaczenie straciły wskazane przez stronę dalsze twierdzenia – dotyczące braku odpowiedzialności za powstałą szkodę oraz kwestionowania jej wysokości, które to twierdzenia pozwana podniosła jedynie z ostrożności procesowej.

W konsekwencji poczynionych ustaleń zarzut przedawnienia roszczenia podniesiony przez pozwaną okazał się skuteczny w związku z czym powództwo podlegało oddaleniu w całości.

Dokonując ustaleń stanu faktycznego w sprawie Sąd oparł się na treści przedłożonych do akt dowodów z dokumentów, w które w ocenie Sądu nie budziły żadnych wątpliwości. Sąd oparł się również na przesłuchaniu powoda, nie znajdując podstaw, aby zeznaniom tym odmówić wiary.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania znajduje podstawę prawną w treści art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. Zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w art. 98 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). W związku z oddaleniem powództwa w całości powód okazał się stroną przegrywającą sprawę. Na koszty poniesione przez pozwaną w łącznej wysokości 4.817 zł złożyły się: opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 4.800 zł (ustalone na podstawie § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie).